

### Josef Michaelis (Michelisz József): A Csillagvölgy

*Villányban, a várostól nyugati irányban, a Szársomlyó-hegy, a Fekete-hegy és egy dombvonulat aljában található a Csillagvölgy. Régen egy eldugott, erdős terület volt ez a környék. Ma szőlőtőkék ereszkednek katonás sorokban lefelé a lejtőkről a völgy felé. Neve egy réges-régi történetre emlékeztet.*

Élt valamikor ezen a vidéken, az erdő széli fogadóban, egy gazdag fogadós a feleségével, fiával és szép lányával. A fiú és a lány is szorgalmasak voltak, mindenben segítettek szüleiknek. A fogadós felesége azonban zsugori hírében állt. A fiú visszahúzódó, míg a lány segítőkész és jószívű volt.

A fogadóba sok vendég tért be. Nemcsak friss ételeket és finom vörösbort, de éjszakai szállást is kaphattak az arra járó vándorok vagy utazók. Ha egy szegény ember vagy koldus vetődött arra, a lány mindig hozott neki a konyhából egy pár falatot, melyeket kötényében vitt a fogadó előtt kéregető szerencsétlen ágrólszakadtaknak. Édesanyja és bátyja gyakran korholták emiatt:

- „Amit mi nagy nehezen összekuporgatunk, azt te könnyen elherdálod!”

De az édesapja mindig védelmére kelt lányának:

- „Nekünk így is van elég, ne sajnáljuk azt a néhány szelet kenyeret a koldusoktól.” - mondta ilyenkor.

A koldusok között persze híre ment a jószívű lánynak, úgyhogy egyre több koldus vagy rokkant állt meg a fogadó előtt.

Amikor meghalt az édesapja, nehezebb sorsa lett a lánynak. Nemsokára bátyja is megnősült, és az újdonsült feleség szerette volna megmutatni, ki az úr a házban. Ő sem nézte jó szemmel a lány adakozását.

- „Bárcsak férjhez menne már a húgod, és végleg elmenne ebből a házból!” - szidta a lányt ilyenkor a férjének.

- „Ez a lány még tönkretesz bennünket!” - mondta az anyós is.

A lánynak azonban esze ágában sem volt még a férjhez menés. A környéken különben sem talált magához való kérőt.

Egyik este, amint a jószívű lány ismét néhány falatot és egy kis alamizsnát vitt egy féllábú rokkantnak, az újdonsült feleség rákiáltott:

- „Most aztán már elég! Takarodj ki ebből a házból! Ide többet vissza se gyere!”

Fogta a seprűt, és a lány felé dobta. Bátyja, aki félt nagyszájú feleségétől, nem mert húga védelmére kelni.

A lány bemenekült a közeli erdőbe, mivel errefelé nem lakott senki más. Félt a sötétben, hát megállt valahol. Egy magas hársfa alatt fűből készített egy kis kuckót magának. Lepihent a fűágyban, de nem jött szemére álom. Keservesen zokogott. Könnyei, mint gyöngyök hullottak a földre.

Egyszer csak nagy fényesség támadt. Ezernyi kicsi csillag hullott az égből és megvilágították az egész környéket. A csillagesőből egy tündérkirálynő lépett elő, megfogta a megszeppent lány kezét és így szólt:

- „Ne félj tőlem. Te eddig jót cselekedtél a szegényekkel. Megérdemled, hogy megjutalmazalak érte. Tündér lesz belőled, így még jobban segítheted a szenvedő szegényeket.”

Csillageső közepette, hattyúszárnyon felemelkedtek az égbe, a csillagok mögé, Tündérországba. Attól fogva halhatatlan lett.

A fogadóban lévőknek is feltűnt a szinte nappali világosság és a csillaghullás. Nem tudták mire vélni a dolgot. Kijöttek hát a fogadó elé, és onnan gyönyörködtek a csillagok záporában. Mivel ez azonban hamar megszűnt, visszabandukoltak a fogadóba és tovább kortyolgatták borukat.

Néha, de különösen ősszel, sok pici csillag húz ívet az égen. Ilyenkor azt szokták mondogatni az öreg villányiak:

- „Most a világon, nem messze innen, ismét segítettek a szegényeken.”

Tündérországba ilyenkor egy tündér int varázspálcájával, talán éppen a fogadós szépséges lánya, és hull azután a sok apró, sziporkázó csillag a földre. A csillagporból, minden tavasszal, hóvirágok sarjadnak. Szirmaik állandóan emlékeztetnek bennünket a fogadós szépséges lányára és jótetteire.

Azóta milliószámra nyílnak hóvirágok a Csillagvölgyben. Ha a hóvirágok szíromtengerét látjátok, jusson nektek is eszetekbe az a sok-sok szegény ember, akiken ti is segíthettek.



Forrás:

Josef Michaelis: *Der verlorene Schatz* (78-81. o.)

*Az elveszett kincs* (S. 82-83.)

Magánkiadás -Eigenverlag, 2008